

060. Bijbelstudie over DE EDELE OLIJF - HAZAYIT HATOV

הזית הטוב

deel 2: Romeinen 11

Jaren geleden heeft de Eeuwige mij laten zien, dat het christendom niet is zoals Hij het bedoeld heeft, en dan heb ik het niet over bepaalde kerkgenootschappen, maar over het christendom in haar totaliteit! Sterker nog: G'd had in Zijn heilsplan helemaal geen christendom voor ogen en sowieso niet als zelfstandige religie los van Israël! Het was nooit Zijn bedoeling dat er vanuit het geloof in de Joodse Messias een nieuwe religie zou ontstaan, ontgaan van haar Joodse wortels. De komst van de Messias en de bevrijdende boodschap van verlossing door het offer op Golgotha hoort **binnen** de context van het Jodendom en niet daarbuiten! Reeds duizenden jaren geleden heeft G'd het volk Israël uitverkoren om Hem te dienen en om een licht voor de wereld te zijn. Hij heeft Israël echter niet tussen de bestaande volkeren vandaan gehaald en apart gezet, maar Hij heeft dit volk, dat er eerst niet was, speciaal voor dit doel gecreëerd! De Bijbel noemt Israël herhaaldelijk de "Gemeente des Heren" en het was nooit G'ds bedoeling dat er naast deze Gemeente nog een tweede Gemeente zou ontstaan die een eigen leven zou leiden. Men maakt een grote denkfout als men Israël de Gemeente van het Oude Verbond noemt in tegenstelling tot de christelijke Kerk als Gemeente van het Nieuwe Verbond. Aan wie is het Nieuwe Verbond immers beloofd en door wie is het tot ons gekomen? Het antwoord op deze vraag geeft ons de profeet Jeremia: "Ziet, de dagen komen, spreekt de Eeuwige, dat Ik met het huis van **Israël** en met het huis van **Juda** een **Nieuw Verbond** sluiten zal..." (ירמיהו) Yir'm'yahu [Jeremia] 31:31). U ziet het: **beide verbonden** heeft G'd met Israël gesloten, zowel het Oude alsook het Nieuwe! Sha'ul haShaliach [de apostel Paulus] schrijft in Romeinen 9:4 ten opzichte van de Joden dan ook zeer terecht: "Van **hun** zijn de **verbonden**". In meervoud dus! Israël is derhalve zowel de Gemeente van het Oude alsook van het Nieuwe Verbond! Helaas zijn er onder beide verbonden ook altijd al Israëlieten geweest die zich niet aan de afspraken met G'd hebben gehouden, maar onder beide verbonden waren en zijn er ook Israëlieten die wél trouw gebleven zijn aan de Eeuwige! En met hen ging Hij verder. Het ongelovige deel van G'ds volk bleef en blijft wel voortbestaan onder de naam Israël, omdat de Eeuwige ook met hen een plan heeft zoals wij verderop in deze bijbelstudie zullen zien, maar alleen het gelovige deel van Israël is en blijft de Gemeente des Heren! Onder beide verbonden werden ook de heidenen uitgenodigd om de G'd van Israël aan te nemen als Heer en Verlosser en te delen in Zijn zegeningen! Hiervoor was onder het Oude Verbond de **lichamelijke besnijdenis** de voorwaarde, men moest dus Jood worden. Onder het Nieuwe Verbond echter is de **besnijdenis des harten** de voorwaarde, men hoeft dus géén Jood te worden, maar men ontvangt wél de burgerrechten van Israël met behoud van de eigen identiteit! Er is dus geen enkele reden om te veronderstellen dat de Eeuwige Zijn volk Israël, dat Hij heeft uitverkoren om Zijn Gemeente te zijn, zou hebben verworpen wegens het ongeloof van slechts een déél van dat volk, net zo min als dat Hij aan de gelovige heidenen de toegang tot Zijn gemeente zou ontzeggen omdat een deel van de heidenen ongelovig is! Neen, de rol van Israël als Gemeente van Adonai is nog niet uitgespeeld. Zonder Israël is de Gemeente ontworteld. Sha'ul schrijft in de Romeinenbrief drie hele hoofdstukken om dit aan de gelovigen uit de heidenen duidelijk te maken. Helaas kwam zijn betoog blijkbaar toch niet overtuigend bij hen over gezien de geschiedenis van ruim 2000 jaar. Er is onder niet-joodse christenen een welhaast onuitroeibare neiging Yeshua, die zij 'Jezus' noemen, te annexeren ten koste van het jodendom. Dit komt bijzonder duidelijk tot uitdrukking in de vervangingsleer, namelijk dat de Kerk in de plaats van Israël zou zijn gekomen. In veel christelijke publicaties wordt Yeshua uitgespeeld tegen het Jodendom van zijn tijd, alsof Hij zelf niet volop Joods was en leefde in gehoorzaamheid aan de Tora. In de jaren 80 is er een levendige discussie onder vele nieuwtestamentici op gang gekomen over deze materie, met directe gevolgen ook voor het verstaan van Sha'ul haShaliach [de apostel Paulus] en zijn brief aan de Romeinen. Yeshua en Sha'ul waren allebei orthodoxe Joden, en dat te erkennen heeft nogal wat consequenties voor onze kijk op תנ"ך TeNaCH [het Oude Testament] en onze visie op de toekomst. Toch niet alleen van traditionele, maar ook of

zelfs juist van evangelische christenen vraagt dat een fundamentele doordenking van hun posities. Velen denken nog steeds vanuit de Gemeente als gemeenschap van voornamelijk gelovigen uit de volken, waar zich ook bekeerde Joden mogen aansluiten. Sha'ul daarentegen heeft het in verband met de identiteit van de Gemeente over de edele olijfboom Israël! Hij denkt allereerst aan het in Yeshua gelovende deel. Zij, de Messiasbelijdende Joden, zijn de eerstelingen die er zorg voor dragen dat de hele oogst geheiligd is. En de heidenen? Die zijn er volgens Sha'ul gewoon bij gekomen en niet in de plaats van! Als er toekomst is, is het Israëls toekomst. Als er hoop is, is het Israëls hoop, en de gelovigen uit de volken mogen daarin delen. Uit de hele Romeinenbrief blijkt overduidelijk, dat Sha'ul niet is overgelopen tot de heidenen, maar hij bleef evenals alle Messiasbelijdende Joden van zijn tijd trouw aan zijn volk. Dat hij de "apostel der heidenen" werd, was eigenlijk een puur Joodse taak, namelijk heidenen tot geloof te brengen in de G'd van Israël! Zijn betoog in Romeinen 9-11 zou je kunnen samenvatten met: de onveranderde beloften van G'd aan Israël (ook m.b.t. de komst van de Messias) èn het evangelie van de zondevergeving voor alle mensen door het geloof in de gekomen Messias Yeshua! De meeste bijbeluitleggers gaan ervan uit dat de gemeente te Rome, die bestond uit Joden en heidenen, ontstaan was vanuit de synagoge en samenkomsten hield in kleine huisgemeenten, zoals blijkt uit Rom 16:5, waarin Sha'ul schrijft: *"Groet insgelijks de gemeente bij hen aan huis."* Verder constateren wij bij de huisgemeenten in Rome een goede kennis van de Hebreeuwse bijbel, gezien de 58 aanhalingen uit תנ"ך TeNaCH in de Romeinenbrief. In vers 1 van hoofdstuk 7 zegt Sha'ul het zelfs expliciet: *"Ik spreek immers tot wie de Tora kennen"*. Helaas is er later toch een moment geweest dat de Joodse wortels van het christendom zijn afgesneden. Daardoor zijn op den duur met de Joodse geloofsbeleving ook de bijbelse feestdagen en de heilige Shabat uit de ontjoodste Gemeente verdwenen. Eeuwenlang kende bijna niemand meer de Hebreeuwse naam van Jezus Christus: Yeshua haMashiach! Veel christenen bidden in het 'Onze Vader' vaak: "Uw wil geschiede" zonder te beseffen wat Zijn wil is, omdat zij uit het oog hebben verloren dat Hij Zijn wil via Zijn volk Israël in de Tora aan ons heeft bekendgemaakt, de zogenaamde 'wet', die velen als afgedaan en dus niet meer van toepassing beschouwen. Er is zo veel openbaring die gegeven is binnen de intimiteit van G'ds volk Israël, waar de Kerk nog weinig zicht op heeft. En toch ben ik ervan overtuigd dat de Eeuwige in de אחרית-הימים Acharit haYamim [de laatste dagen], de tijd waarin wij nu leven, Zijn Gemeente wil herstellen. Hij leidt haar terug naar haar Joodse wortels! Eerst aarzelend, maar nu steeds sneller en omvangrijker stroomt kennis over het wezen van G'ds volk Israël, dat het wezen van de Eeuwige toont, de Gemeente binnen. De Hebreeuwse taal, de bijbelse gebruiken, de Joodse manier van denken, de studie zoals ons Beit Midrash, veel is lang verborgen geweest, maar wordt nu geopenbaard. Wij staan aan de vooravond van een totale omwenteling van de nieuwtestamentische geloofsgemeenschap, die de reformatie in de schaduw zal stellen door de overweldigende veranderingen die de Eeuwige in de Gemeente teweeg zal brengen! Het besef zal toenemen, dat de gelovigen uit de volken in deze gesecculariseerde wereld alleen maar kunnen blijven bestaan als zij geënt zijn op de edele olijfboom Israël en de olie van zijn wezen, van **Zijn** wezen, door ons allen stroomt! Zonder Israël is er geen toekomst, zonder Israël is er geen Gemeente met een hoofdletter, wel ontelbare gemeenten met een kleine "g"! De Gemeente moet terug naar af, back to the roots! Men moet leren beseffen dat het huidige christendom in de eerste eeuw ontstaan is als een Messiasbelijdende gemeenschap binnen het Joodse volk dat in zijn eigen land, **Zijn** eigen land Israël leefde. Dit feit zegt iets over het karakter en de **identiteit** van de Gemeente, en G'd heeft nooit gezegd, dat er hieraan iets zou moeten veranderen.

De tenten van Sem

Doordat niet iedere Israëliet Messiasbelijdend was en is dachten echter veel gelovigen uit de heidenen, dat de Joden hierdoor hun rechtmatige positie in de Gemeente hadden verloren en dat de heidenen daardoor het recht hadden verkregen om ingrijpende veranderingen in de Gemeente te mogen doorvoeren. Sterker nog: ze namen de zaak gewoon over! Dit pijnlijke misverstand uitte zich in de opvatting dat de Kerk in de plaats van Israël gekomen was! Ik kan het niet nalaten om in dit verband opnieuw onze zuster Rebecca de Graaf te citeren: "Telkens weer komt er een golf christenen, die luidkeels verkondigen: 'Wij als nieuwtestamentische gemeente zijn in de plaats van Israël gekomen.' Ik zie dat als de grootste kraakactie aller tijden. Zij hebben blijkbaar niet door dat ze in feite bezig zijn om de woorden, gesproken door Mozes

en de profeten, van hun kracht te beroven. Wanneer G'd door de mond van Noach spreekt: *'G'd breide Jafet uit en hij wone in de tenten van Sem'* (Gen. 9:27), dan wordt daar een plan ontvouwd dat tot op deze dag van vandaag ook *uitgevoerd* is, ondanks alle uit- of inlegkunde van kerken en kringen door de eeuwen heen. Toch, wanneer je zo rondkijkt, lijkt het of dat niet waar is. Want wat zien we over de hele wereld? Jafet heeft niet slechts een plaatsje ingenomen in de tent van Sem. We zien dat de nakomelingen van Jafet **breeduit** zijn gaan zitten in de tenten van Sem en zich tot hoofdbewoners hebben uitgeroepen. Dat wil dus eigenlijk zeggen: Sem eruit en Jafet erin! Ternauwernood mag er eens een Semiet in de tent van Jafet komen, als hij of zij zich maar gedraagt als de Jafetieten. Zij hebben de tenten van Sem gekraakt! 'Sem heeft afgedaan', prediken zij. 'Wij zijn in de plaats van Sem gekomen.' Wanneer wij echter naar Mozes en de profeten luisteren en naar de apostelen, dan gaan we zien dat wat Noach geprofeteerd heeft, niet zo bedoeld was. Het heeft G'd behaagd, uit alle volkeren Israël te verkiezen om Yeshua geboren te doen worden. Yeshua werd geboren uit een Joodse moeder, is zelf Jood, een Semiet! Yeshua, Israëls Messias, is de Heiland der wereld. Daarom, wie deze Yeshua, de Messias, aanneemt, komt in de tenten van Sem. Zo was het *bedoeld* en zo *is* het ook! Maar wat is er dan gebeurd waardoor men dat niet meer ziet? Om antwoord te kunnen geven op deze vraag moeten we ver terug gaan in de kerkgeschiedenis, In het begin bestond het overgrote deel van hen die zich achter Yeshua schaarden uit Joden. Er was geen sprake van een 'christelijke kerk'. Ik hoorde onlangs een dominee preken over de 120 'christenen', die aan het bidden waren in de Bovenzaal voor de uitstorting van de Heilige Geest. Dat is natuurlijk onzin, er waren 120 Joden aan het bidden! Het probleem is dat men het nietverharde deel van Israël 'christenen' is gaan noemen en men staat er niet meer bij stil dat dit Messiasbelijdende Joden waren! Pas veel later waren er gemeenten die uit Joden en heidenen bestonden. Paulus de Jood, die een speciale bediening voor heidenen had, heeft een ernstige waarschuwing gericht aan zijn gelovige broeders en zusters uit de volken. U kunt dat lezen in Romeinen 11. Deze gelovigen gingen zich blijkbaar verheffen boven hun Joodse broeders en zusters, en wel zó dat Paulus reeds in het eerste vers moet schrijven: *'Ik vraag dan, heeft G'd Zijn volk verstoten? Dat zij verre (volstrekt niet)! G'd heeft Zijn volk niet verstoten dat Hij tevoren gekend heeft.'* Kennelijk waren dit soort gedachten opgekomen onder de gelovigen uit de heidenen. **En dáár begonnen ze al de tent van Sem te kraken!** Want Paulus zegt in vers 18 van datzelfde hoofdstuk: *'Beroem u niet tegen de takken. Indien gij u ertegen beroemt; niet gij draagt de wortel, maar de wortel ú!'* Met andere woorden: jullie zijn géén hoofd- maar **medebewoners, medeburgers** van de heiligen en huisgenoten G'ds (Efezen 2:11). Door de eeuwen heen heeft er helaas een ontwikkeling plaatsgevonden in de christelijke Kerk, waarvoor Paulus in zijn brief aan de Romeinen al zo gewaarschuwd had. De kerken hebben zich in de tent van Sem genesteld als waren zij de hoofdbewoners! Er zijn andere naambordjes op Sems tent aangebracht: rooms-katholiek, grieks-orthodox..., ach vult u zelf maar verder in. Men is volkomen vergeten dat Sems naambordje op de deur **staat** en men doet alsof het erop **heeft** gestaan! Het droevigste van alles is de *houding* die Jafet aanneemt tegenover Sem. Heeft Paulus niet aan de gemeente in Efeze geschreven: *'Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees en onbesneden genoemd werd door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat gij te dien tijde zonder Messias waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder G'd in de wereld'* (Efezen 2:11-12)? Misschien zult u zeggen: is dat nu zo nodig om dit allemaal naar voren te halen? Ik meen van wel. Ik las het boek 'Israël, je kunt er niet omheen', geschreven door Evert v.d. Poll. De schrijver heeft het mijns inziens goed begrepen. Hij zegt, in een oproep tot steun aan Israël: 'In G'ds plan met deze wereld neemt Israël een centrale plaats in want elke zegen die Hij de mensheid gaf, gaf Hij via Israël: het Oude Testament en de tien geboden, Jezus de Verlosser en het Nieuwe Testament. Het verlossingswerk van Jezus en de uitstorting van de Heilige Geest vonden plaats in Jeruzalem. Het waren Joodse apostelen en evangelisten die hun leven gaven voor de verspreiding van het evangelie onder de heidenen...' Deze Van der Poll, een Jafetiet, ziet het naambordje van Sem wél op de deur staan. Misschien kunnen zij die de tent van Sem nog steeds bezet houden, van het bovenstaande iets leren, namelijk een bescheidener houding tegenover Israël, dat nog steeds G'ds volk is. Geen kraak-actie dus van de tent van Sem! Mijn vraag aan de gelovigen uit de volken is: zoudt u willen inschikken en plaats maken voor uw Joodse broeders en zusters, zodat u samen met hen in de tent van Sem kunt wonen en u samen één lichaam wordt, zoals

bedoeld is?" - Tot zover Rebecca de Graaf. Inderdaad, de Gemeente, de tent van Sem, biedt plaats aan ons allemaal, maar laten wij niet vergeten wiens naam op het bordje staat! De Eeuwige heeft dit naambordje nooit verruild voor een ander. Om dat goed tot ons door te laten dringen zullen we Romeinen 11 vers voor vers grondig moeten bestuderen. Reeds vanaf het begin van de toetreding van niet-joden tot de Gemeente hebben de gelovigen uit de volken de tijdelijke en slechts gedeeltelijke verharding van de Israëlieten verkeerd begrepen en daaruit geconcludeerd, dat G'd Zijn volk verstoten en door de Kerk uit alle volken heeft vervangen. Met alle overtuiging en bewijskracht die hij maar aan kon voeren, verzette Sha'ul zich hiertegen in hoofdstuk 11 van zijn brief a.d. Romeinen.

Israël slechts ten dele verworpen (Romeinen 11:1-10)

"Ik vraag dan: G'd heeft Zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers zelf een Israëliet, uit het nageslacht van Avraham [Abraham], van de stam Binyamin [Benjamin]. G'd heeft Zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft. Of weet gij niet, wat het schriftwoord zegt in de geschiedenis van Eliyahu [Elia], als hij Israël bij G'd aanklaagt: Adonai, Uw profeten hebben zij gedood, Uw altaren hebben zij omvergehaald; ik ben alléén overgebleven en mij staan zij naar het leven. Maar wat zegt de G'dsspraak tot hem? Ik heb Mij zeventuizend man doen overblijven, die hun knie voor Baäl niet hebben gebogen. Zo is er dan ook in de tegenwoordige tijd een overblijfsel gelaten naar de verkiezing der genade. Indien het nu door genade is, dan is het niet meer uit werken; anders is de genade geen genade meer. Wat dan? Hetgeen Israël najaagt, heeft het niet verkregen, maar het uitverkoren deel heeft het verkregen, en de overigen zijn verhard, gelijk geschreven staat: G'd gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden. En David zegt: Hun tafel worde tot een strik en een net, en tot een aanstoot en vergelding voor hen. Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien, en doe hun rug voorgoed zich krommen." (Rom. 11:1-10). - Het was dus de Eeuwige zelf, die hen gaf "een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen." Laten we dat goed tot ons doordringen! Alleen de uitverkoren Israëlieten, G'ds **kinderen naar de Geest**, zij die van tevoren door Hem gekend waren, verkregen rechtvaardiging, de anderen, de rest van Israël, de **kinderen naar het vlees**, werden tijdelijk verhard. Sha'ul deed zijn uiterste best om uit te leggen, dat dit noodzakelijk was om ook de heidenen in G'ds heilsplan te kunnen betrekken! Een dreigend **misverstand**, later in de geschiedenis van de Gemeente helaas een steeds grotere rol spelend, was de mening over Israël als volk van G'd nadat het zijn Messias had afgewezen en verworpen, dat de Eeuwige daarom hetzelfde ook voorgoed gedaan zou hebben met Zijn hele volk Israël. Sha'ul is er kort en bondig over: "Geen sprake van! Ik ben nota bene zèlf een volbloed Jood!" Het is waar: velen van de Joden hebben Yeshua en daarmee de enige weg tot hun behoudenis afgewezen, maar niet allen! De onderstelling daarvan wijst Sha'ul af met de woorden: "Dat zij verre!" In géén geval wil hij zulk een onderstelling toelaten. Vers 2a zegt eigenlijk: "De Eeuwige heeft Zijn volk absoluut niet verstoten, dat Hij al een hele tijd geleden heeft aangeworven als persoonlijk eigendom". Het bestaan van Israël tot op de dag van vandaag is het bewijs van het geduld dat G'd met Zijn volk, de Israëlieten heeft! Maar de Eeuwige heeft onderscheid tussen hen gemaakt. Terwijl de grote massa het Evangelie afwijst is er wel een uitverkoren overblijfsel van gelovige Joden, dat gerechtigheid en leven verkreeg door het geloof in Yeshua haMashiach! Sha'ul toont aan dat hijzelf één van hun is: "Want ik ben ook een Israëliet"; alsof hij zeggen wilde: "Zou ik beweren dat alle Joden verworpen zijn? Dan zou ik immers mijn eigen aanspraak vernietigen en mijzelf ook verworpen zien!" Hij zegt dat, evenals ten tijde van Eliyahu haNavi [de profeet Elia], zo ook nu, dat uitverkoren overblijfsel in werkelijkheid véél groter was dan iemand ooit zou denken. Altijd is het volk Israël geestelijk gedragen door zo'n gelovige rest. Betreffende dit overblijfsel hebben wij nog op te merken vanwaar het komt, namelijk uit de vrije genade G'ds, Zijn genade die de werken uitsluit. De eeuwige verkiezing, in welke het onderscheid tussen de één en de ander zijn oorsprong neemt, is louter uit genade en niet ter wille van vooruit geziene goede werken, want als dát zo was, dan zou het geen genade meer zijn. Zeker, Israël is gestruikeld, althans een deel van Israël, maar niet zo gestruikeld om te blijven liggen. Shaul zegt: "Absoluut niet!" Israël zal weer opstaan!

De struikeling van Israël, het heil der heidenen (Romeinen 11:11-24)

Door hun ongehoorzaamheid en tijdelijke afwijzing van Yeshua is het heil tot de heidenen gekomen om de Joden tot jaloersheid te wekken, zoals Sha'ul schrijft: "Ik vraag dan: zij zijn

toch niet zó gestruikeld, dat zij wel vallen moesten? Volstrekt niet! Door hun val is het heil tot de heidenen gekomen, om hen tot naijver op te wekken. Betekent nu hun val rijkdom voor de wereld en hun tekort rijkdom voor de heidenen, hoeveel te meer hun volheid! Ik spreek tot u, heidenen. Juist omdat ik apostel der heidenen ben, acht ik dit de heerlijkheid van mijn bediening, dat ik zo mogelijk de naijver van mijn vlees en bloed mocht opwekken, en enigen uit hen behouden. Want, indien hun verwerping de verzoening der wereld is, wat zal hun aanneming anders wezen dan leven uit de doden? Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg, en is de wortel heilig, dan ook de takken. Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn en gij als wilde loot daartussen geënt zijt en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen, beroem u dan niet tegen de takken! Indien gij u ertegen beroemt: niet gij draagt de wortel, maar de wortel u! Gij zult dan zeggen: er zijn takken weggebroken, opdat ik als loot geënt zou worden. Goed! Zij zijn om hun ongeloof weggebroken en gij staat door het geloof. Wees niet hoogmoedig, maar vrees! Want indien G'd de natuurlijke takken niet gespaard heeft, Hij zal ook u niet sparen. Let dan op de goedertierenheid G'ds en zijn gestrengheid: over de gevallen gestrengheid, maar over u goedertierenheid G'ds, indien gij bij de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij weggekapt worden. Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven, weder geënt worden; G'd is immers bij machte hen opnieuw te enten. Want indien gij uit de wilde olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekapt en tegen uw natuur op de edele olijf geënt zijt, hoeveel te meer zullen dezen, naar hun natuur, op hun eigen olijf geënt worden." (Rom. 11:11-24). - Sha'ul gebruikt het bekende beeld van de olijfboom als hij zich richt tot de gelovigen uit de volken om over hun verhouding tot Israël te spreken. De heidengelovigen worden als wilde takken geënt op de edele olijfboom. Zo krijgen zij deel aan de wortel en de vettigheid van de boom. Deze vettigheid, de olijfolie, wordt in de Bijbel herhaaldelijk gebruikt als beeld van Ruach haQodesh [de Heilige Geest]. De levenssappen worden door de wortel opgezogen en via de stam naar de takken getransporteerd. Het is duidelijk: de olijfboom is Israël met wortel en takken, zoals blijkt uit o.a. Jer. 11:16 ("Een groene olijf, schoon van prachtige vrucht, heeft de Eeuwige u genoemd") en Hos. 14:7 ("Zijn loten zullen uitlopen en zijn pracht zal zijn als die van een olijfboom"). Door die wortel en die stam stroomt het levenssap van de omgang met G'd tot in de takken. De wilde takken die overgeplant zijn op de goede olijfboom, danken aan deze sappen hun leven. Als Israël er niet meer is, is de Kerk ontworteld! Een kerk of gemeente die niet op Israël is geënt, is niet levensvatbaar en heeft bijbels gezien geen bestaansrecht! Maar spreekt Sha'ul niet ook over de verwerping van Israël als volk, als Gemeente? Neen! Hij heeft het alleen maar over enkele takken die weggebroken zijn, opdat op deze vrijgekomen plekken wilde takken geënt konden worden. Hij heeft het niet over het omhakken van de hele boom! Het dreigend misverstand uit het vorige schriftgedeelte uitte zich dus, zoals ik reeds eerder heb opgemerkt, in de opvatting dat de heidenchristenen in G'ds heilsplan in de plaats gekomen zouden zijn van de Israëlieten. Dit gaat Sha'ul echter te ver en met krachtige argumenten verzet hij zich hiertegen. En wat draagt hij hier dan zoal tegenaan? Wel, in de eerste plaats spreekt hij de niet-joodse christenen hierop aan, want zij zijn het die deze gedachte koesteren. Hij verwijt hun opschepperij, ontstaan door hoogmoed, jegens de "eigenwijze Joden" die nog maar steeds niet in hun eigen Messias willen geloven. Daarvoor gebruikt hij het beeld van de olijfboom, dat Yir'm'yahu [Jeremia] ook al gebruikte (Jer. 11:15-17). Dat deze Joden gered moeten worden, net als ieder ander, benadrukt hij juist (vgl. Rom. 9:3; 10:1.). Maar ook wijst hij erop dat hij het resultaat van zijn werk als Jódse zendeling onder de heidenen, namelijk hun bekering, beschouwt als een sterke prikkel voor de nog onbekeerde Joden: "Laten we hen maar jaloers op ons maken", adviseert hij. Maar dat worden ze natuurlijk nooit als het geestelijk stinkt van hoogmoed. De Kerk moet daarom heel goed weten waar ze mag staan: zij staat als wilde tak 'op de edele olijfboom Israël' geënt, en niet Israël 'op de wilde tak Kerk!' De gelovigen uit de volken zijn bij Israël ingelijfd! Misschien zult nu wel vragen, bij welk Israël zijn wij dan ingelijfd? Bij de staat Israël, waar door de jaren heen een reeks voorstellen voor een anti-zendingswet in de Knesset is ingediend? Horen wij daarbij? Bij een volk dat gelovigen in Yeshua liever ziet gaan dan komen? Welnee! U bent gekomen tot het gelovig deel van Israël, dat haar eigen Messias Yeshua wèl kent en belijdt. U hoort bij de Messiasbelijdende Joden en zij en u sámen vormen de Gemeente! Dát is de sfeer die de hele Romeinenbrief ademt. Sha'ul heeft krachtig geprobeerd de twee, gelovigen uit de Joden en gelovigen uit de volken, bij elkaar te houden, want zij horen bij elkaar, maar dan wel op de wijze waarop G'd het bedoelt heeft: de niet-joodse gelovigen zijn in het symbolische beeld als wilde loten geënt op de edele olijf tussen de

natuurlijke takken, en sámen leven zij vanuit de saprijke wortel. Maar daar zit wel een voorwaarde aan vast: zij moeten eerst volledig weggekapt worden van de wilde olijf waartoe ze van nature behoren! Dus: wie in Israël ingelijfd wil worden, zal zijn heidense achtergrond moeten verloochenen. Deze wilde takken moeten echt helemaal afgesneden worden uit de stam van herkomst. En dat is helaas onvoldoende gebeurd. De meeste wilde loten zijn weliswaar op de een of andere manier **verbonden** met de edele olijf, maar er **niet** echt op **geënt**, omdat ze nog vast zitten aan hun oude stam. In plaats van hun eigen cultuur, die gebaseerd is op heidense afgoderij radicaal los te laten (iets wat christelijke zendelingen wèl eisten van gekerstende inboorlingen in derdewereldlanden), en in plaats daarvan de bijbelse leefgewoonten over te nemen, hebben de met name Europese christenen hun nieuwe geloof met het oude gemengd. Bijbelse rituelen werden gekoppeld aan heidense rituelen. Bijbelse feestdagen werden gekoppeld aan heidense feestdagen. In plaats van weggekapt te worden van de wilde olijf en geënt te worden op de edele olijf heeft men beide olijfbomen gewoon met elkaar verbonden. In plaats van de geboorte, het lijden en sterven alsook de opstanding van Yeshua alsmede de uitstorting van de Heilige Geest te herdenken op de dagen waarop ze destijds daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, namelijk op de bijbelse feestdagen waarvan de exacte data door G'd zelf aan Moshe [Mozes] zijn meegedeeld, heeft men deze reeds eeuwenlang gekoppeld aan heidense feestdagen, die oorspronkelijk aan afgoden gewijd waren, vaak zelfs met gebruikmaking van de heidense symbolen zoals de kerstboom en de paashaas. Ik geloof dat we nu in een tijd leven dat de Eeuwige een ieder persoonlijk voor de keuze stelt, waartoe men wil behoren: de wilde olijf of de edele olijf! Als men voor de edele olijf kiest, moet men zich nu echt radicaal laten afkappen van de wilde olijf. Dat doet pijn, maar is wel noodzakelijk, omdat het enten anders niet mogelijk is! En voor de Joden geldt: zorg ervoor dat je op de goede olijf blijft en niet weggekapt wordt! Kies voor Yeshua! Het beroemde beeld van de tamme olijf is dus duidelijk: De totaliteit van Israël als stam blijft overeind staan, zelfs al zouden bijna alle takken van de edele olijfboom tijdelijk zijn weggebroken. De Verbonden, zowel het Oude alsook het Nieuwe zijn onbelast en blijven overeind! Om de woorden van dr. Cohen Stuart te gebruiken: "Wie dan niet met volle teugen de sappen van de edele olijf indrinkt, is ten dode opgeschreven. En dat geldt niet alleen voor de Joden, maar óók voor de Kerk van vandaag! Wat dat betreft is er een zeer opvallend verschil tussen de Kerk uit de volkeren en Israël. Niet-joden kunnen alleen maar individueel worden geënt op de stam van de edele olijf. Joden daarentegen worden individueel eruit weggebroken." Maar ook deze nog onbekeerde Joden zijn 'takken van de goede olijfboom'. Zij zijn weliswaar weggebroken wegens hun ongelooft, maar zodra ze zich bekeren en Yeshua als hun Messias aanvaarden, is het de Eeuwige die ook hèn aanvaardt en op hun eigen onderstam terug ent, waaruit ze eerst waren verwijderd. Sha'ul waarschuwt de gelovigen uit de heidenen indringend. Als zij zich niet bekeren van hùn houding, zal hèn hetzelfde lot treffen als het onbekeerde deel van Israël! Met één verschil: de mogelijkheid van het terug enten van takken die eerst weggebroken waren wordt niet aan de heidenen geboden! "Terug enten", "weder enten" of "opnieuw enten" staat hier namelijk niet in de zin van "voor de tweede keer enten" ongeacht de etnische afkomst, maar "terugzetten" of "terugplaatsen" van de natuurlijke takken naar hun oorspronkelijke plek waar ze vandaan komen. De Eeuwige heeft hun namelijk *"een geest van diepe slaap gegeven: ogen om niet te zien en oren om niet te horen"*. Deze natuurlijke takken zijn dus buiten hun eigen schuld om wegens de bedekking die G'd op hen gelegd heeft, tijdelijk van de edele olijf afgesneden en op water gezet om later alsnog geënt te kunnen worden. Maar ook hùn enting is welteverstaan éénmalig, evenals bij de wilde loten. De enting vindt plaats door bekering, door het aannemen van Yeshua haMashiach als Heer en Verlosser. Maar als men Hem daarna verloochent en weer terugvalt in het oude leven, wordt men echter definitief van de edele olijf afgesneden en kan niet zonder meer opnieuw worden geënt als men later berouw toont. Daarom vind ik het zo erg dat er tegenwoordig zo velen uit de Messiaanse beweging te ver doorslaan en orthodox worden. Het is net als in de medische wereld. Een implantaat, dat verwijderd wordt, kan niet zomaar opnieuw worden geïmplanteerd, omdat het lichaam dan natuurlijke afstootverschijnselen vertoont. Als onze hemelse Vader de berouwvolle afvallige echter opnieuw aanneemt, dus voor de tweede keer ent, dan is dat onverdiende genade, geen verworven recht en wij mogen daar dus ook niet zonder meer van uitgaan. In principe heeft Sha'ul het hier dus over een éénmalige enting in de goede olijfboom Israël. Iets om over na te denken! De Kern van zijn betoog is dus: Israël **blijft** G'ds volk. De gelovigen uit de volken zijn

eraan toegevoegd en horen bescheiden en vriendelijk jegens hen en vooral solidair met de Joden te zijn! Vandaar de ernstige waarschuwing: *“Weest niet hoogmoedig! Roemt niet tegen de takken!”* Vertreedt daarom de Joden niet als een verworpen volk; beledigt hen niet die afgebroken zijn, en veel minder nog hen die wèl in de olijfboom bleven. De genade wordt gegeven niet om ons hoogmoedig te maken, maar om ons dankbaar te doen zijn. Men mag dus niet zeggen: “De takken zijn afgebroken opdat ik geënt zou worden”. Sha’ul zegt hier: *“Herinnert u: gij draagt de wortel niet, maar de wortel u!”* U bent slechts een geënte tak, tegen de natuur in op de edele olijfboom geënt, geen vrijgeborene, maar door een daad van genade vrijgemaakt en in het volk Israël aangenomen! G’d heeft de oude olijfboom Israël echt niet afgeschreven en de Kerk als een geheel nieuw en eigensoortig boompje ernaast geplant! In de directe context geeft Sha’ul aan: Israël is en blijft de edele olijfboom en de geestelijke goederen van dat volk zijn het reddende en dragende element van de gemeente-identiteit (vgl Rom.15:27). De heidenen behoren volgens de Bijbel van nature tot wilde, waardeloze olijfbomen. Joden hoeven slechts in hun oorspronkelijke olijfboom te blijven om vruchten voort te brengen, terwijl de heidenen moeten worden overgeplant, want de wilde olijf is onvruchtbaar. Voor hen komt het pas tot leven en vrucht dragen als ze deel krijgen aan Israëls geestelijke goederen, waarmee echter niet de rabbijnse maar de G’ddelijke inzettingen zijn bedoeld. Vette sappen stijgen op in de edele olijfboom Israël, omdat de Eeuwige Israël liefheeft, en in (niet in plaats van) dit volk al Zijn mensenkinderen! Het betoog over de Joden wordt nu afgerond. Een geheim wordt ontsluit, een mysterie van de Eeuwige: Israël is en blijft G’ds uitgekozen volk, maar niet beter dan de overige volken (vgl Rom. 2:9-11):

De bekering der heidenen en het behoud van Israël (Romeinen 11:25-36)

*“Want, broeders, opdat gij niet eigenwijs zoudt zijn, wil ik u niet onkundig laten van dit geheimenis; een **gedeeltelijke** verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat...”* (Rom. 11:25) - Een **deel** van Israël is verhard, maar dat wil dus zeggen dat er ook een deel van Israël **niet** verhard is. En toch heeft men in de kerken eeuwenlang volgehouden, dat **de** Joden (dus niet slechts een deel van hun) de Messias hebben verworpen, dat **de** Joden ongehoorzaam zijn en dat **de** Joden het Nieuwe Testament afwijzen! Waarom wordt het niet verharde deel van Israël hier buiten beschouwing gelaten? Omdat men ze gewoon “christenen” is gaan noemen! Men staat er bij het lezen van de Bijbel nauwelijks bij stil, dat de 3000 mensen die op de Pinksterdag en de 2000 die twee weken later gedoopt werden, Messiasbelijdende Joden waren en géén christenen, want dat is een naam die in het Nieuwe Testament slechts drie keer voorkomt, en dan op de eerste plaats voor Griekse gelovigen. Sha’ul spreekt in vers 25 over een geheimenis. Als het gaat om de vraag waarom Yeshua door zoveel Joden niet wordt erkend als Messias, dan schrijft Sha’ul, dat dit een geheimenis is. Maar hij schrijft erbij dat hij de lezers van zijn brief van dit geheimenis niet onkundig wil laten, opdat zij niet eigenwijs zouden zijn. De tragiek is echter, dat velen van hun helaas wèl eigenwijs waren en in sommige opzichten nog steeds zijn. Sha’ul wist waar hij het over had en hij gebruikte hier bewust de krachtige woorden ‘onkundig’ en ‘eigenwijs’! Het is belangrijk dat de Kerk dit goed begrijpt, want onkunde over G’ds plan met Israël leidt tot eigenwijsheid, en een eigenwijze kerk is een kerk die de Eeuwige niet kan gebruiken! Sowieso moet men afstappen van de term ‘kerk’, maar daar heb ik het reeds in een andere bijbelstudie uitgebreid over gehad. Sha’ul schrijft verder, dat de gedeeltelijke verharding over Israël is gekomen totdat de massa der heidenen is binnengegaan. Maar de Eeuwige staat in de tussentijd niet stil. Terwijl Hij over de hele wereld de oogst van de heidenen binnenhaalt, verzamelt Hij tegelijkertijd de verstrooiden van Israël op de hele aarde en brengt hen terug naar het land, dat Hij hun vaders onder ede beloofd heeft! Sha’ul schrijft verder: *“...en aldus zal gans Israël behouden worden, gelijk geschreven staat: De Verlosser zal uit Tziyon komen, Hij zal de g’ddeloosheden van Ya’aqov [Jakob] afwenden. En dit is Mijn verbond met hen, wanneer Ik hun zonden wegneem.”* (Rom. 11:26-27). - Het Israël, dat gedeeltelijk verhard was, zal behouden worden! Wat een heerlijke belofte! Maar let op! Sha’ul heeft het hier niet over degenen - Joden zowel als niet-joden - die **bewust** hebben gekozen voor G’ds tegenstander! Hier wordt gesproken over dat deel van Israël, waarvan Sha’ul in vers 8 heeft gezegd, dat de Eeuwige zelf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen heeft gegeven. Van hùn zal de tijdelijke bedekking weggenomen worden. G’d zal hun ogen laten zien en hun oren laten horen! Tante Rebecca heeft dit in prachtige beeldspraak verduidelijkt met het verhaal van de

verspieders, die met een reusachtige tros druiven uit het beloofde land terugkeerden tot Moshe [Mozes]. Zij droegen de rank met de druiventros met hun tweeën aan een draagstok. De druiventros is het beeld van Yeshua haMashiach, die in ירחנן Yochanan [Johannes] 15:1 over Zichzelf heeft gezegd: *“Ik ben de ware Wijnstok”*. Één Israëliet loopt voorop en kijkt voor zich uit, want hij moet op de weg letten. De andere loopt achteraan en kijkt tegen de druiventros aan, die tussen beiden in aan de draagstok hangt. Hij heeft het voorrecht om de druiventros, de Mashiach, te mogen aanschouwen. Hij symboliseert de Messiasbelijdende Joden. De Israëliet die voorop loopt, kan de druiventros niet zien, **maar hij draagt hem wel!** Hij symboliseert het verharde deel van Israël. Hij hoeft zich eigenlijk alleen maar om te draaien (zich te bekeren) om Hem te kunnen zien. En dat gaat gebeuren! Dáár heeft Sha’ul het juist over in vers 26 en 27. Maar zover is het nog niet. Laten we verder lezen: *“Zij zijn naar het evangelie vijanden om uwentwil, naar de verkiezing zijn zij geliefden om der vaderen wil. Want de genadegaven en de roeping G’ds zijn onberouwelijk.”* (Rom. 11:28-29). Nog duidelijker kan het toch niet? Maar waarom lezen vele broeders en zusters alleen maar de eerste helft en niet de hele vers? Waarom wil men de Joden wèl zien als vijanden van het evangelie maar niet als uitverkoren geliefden van G’d om der vaderen wil? Waarom aanvaardt men niet gewoon de logische en overduidelijke betekenis van deze tekst? En waarom gaat alle aandacht naar het *“vijanden aangaande het evangelie”* (Statenvert.), terwijl men het daarop volgende *“om uwentwil”* gewoon over het hoofd ziet? Professor van Barneveld zei in het kader van “Boete ‘99” hierover o.a.: *“Dat ‘om uwentwil’ heeft twee betekenissen. In de eerste plaats is ‘door hun val het heil tot de heidenen gekomen’* (Rom. 11:11) *en ‘hun tekort is rijkdom voor de wereld’* (Rom. 11:12). Wij mogen die ‘vijandige Joden’ wel dankbaar zijn in plaats van op hen te mopperen en het Joodse volk te verwijten dat zij ‘Christus niet accepteren’. Maar er is nog een tweede betekenis van dat ‘om uwentwil’: Door uw schuld!!! Wij, gelovigen uit de volken, hebben het gelaat van de Messias Yeshua voor hen verduisterd! Paulus geeft ons gelovigen uit de volken een paar ernstige waarschuwingen: *‘Wees niet hoogmoedig, maar vrees!’* (Rom. 11:20) *en ‘...broeders, opdat gij niet eigenwijs zult zijn!’* (Rom. 11:25). Wat heeft de Kerk zich al die eeuwen, tot op de dag van vandaag hoogmoedig tegenover het Joodse volk èn het Joodse geloof opgesteld. Wat zijn we eigenwijs geweest! We hebben ons de *‘genadegaven en de roeping van G’d’* (Rom. 11:28) toegeëigend, zeg maar ‘gestolen’ van Israël. Paulus was ook profeet en heeft voorzeggd wat er met ons, gelovigen uit de volken’ zou gebeuren: *‘...anders zult ook gij weggekapt worden’* (Rom. 11:22). Dat is precies wat er nu, in onze tijd gebeurt. De takken liggen dood te gaan aan de kant van de sloot en wat rest is een beetje ‘kerkje spelen’. Dat komt ervan als men G’ds oogappel, als men Israël aanraakt! Wij plukken de wrange vruchten van 18 eeuwen ‘christelijk’ antisemitisme en anti-judaïsme. De Kerk is losgeraakt van wat Paulus *noemt ‘de edele olijf’* en we ervaren bitter weinig van de *‘saprijke wortel’*, zoals het heil van Jezus de Messias in Romeinen 11 wordt genoemd.” - Tot zover br. Van Barneveld. Op dit moment heeft inderdaad een groot deel van het Joodse volk, met name de ultra-orthodoxe Joden een vijandige houding tegenover ons omwille van het evangelie en bedreigen Messiasbelijdende Joden in Israël zelfs met lichamelijk geweld. Als individuele personen verbeuren zij de zegen van ברית החדשה B’rit haChadasha [het Nieuwe Verbond], als ze Yeshua haMashiach afwijzen. Maar als volk zijn ze nog steeds uitverkoren en *“geliefden om der vaderen wil”*, want anders zouden Zijn beloften niets betekenen. Hier staat G’ds reputatie op het spel! - *“Want de genadegaven en de roeping G’ds zijn onberouwelijk. Want evenals gij eertijds aan G’d ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hun ongehoorzaamheid, zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden. Want G’d heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen. O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis G’ds, hoe ondoorgroendelijk zijn Zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen! Want: wie heeft de zin van de Eeuwige gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.”* (Rom. 11:29-36). - Zo stelt Sha’ul de gelovigen te Rome gerust èn waarschuwt hen nogmaals, nu voor eigenwijsheid. Zij moeten zich niet verbeelden beter of meer te zijn dan Joden die Yeshua afwijzen. Uit de hoogte op hen neerzien mag niet! G’ds genade is er zelfs in de eerste plaats voor hèn (vers 29)! Want hoewel veel Joden hun Messias niet aanvaard hebben, is de ongevoeligheid van hun hart niet absoluut en hopeloos, maar passend in G’ds plan met de volken. Door hun afwijzende

houding kon de Eeuwige met het aanbod van Zijn genade de rest van de wereld opzoeken. Maar Hij blijft Israël opzoeken, door de eeuwen heen, net zolang tot Zijn gemeente uit alle volken G'ds Koninkrijk is binnengegaan. En dan zal blijken dat óók alle Joden die voor het eeuwige leven bestemd waren, zich hebben laten redden.

De behoudenis van Israël

“Zo zal 'gans Israël' behouden worden” (vgl. Jes. 45:25; 59:20,21). 'Gans Israël' of 'heel Israël' is duidelijk een hebraïsme. In de Mishna Sanhedrin 10:1 vind je een vergelijkbare uitspraak: “Heel Israël heeft deel aan עולם הבא Olam Haba [de toekomstige wereld], want er staat geschreven: uw volk zal geheel uit rechtvaardigen bestaan” (ישעייהו Yeshayahu [Jesaja] 60:21). We mogen aannemen dat 'heel Israël' hier betrekking heeft op Israël als volksgeheel, zonder daarbij direct te denken aan alle individuele Joden van alle eeuwen. Tegenover het geheel dat deel heeft aan de uiteindelijke verlossing staat het deel dat nu verhard is. Daarnaast is er ook nu een 'rest', de Messiasbelijdende Joden, en het bestaan daarvan houdt een belofte in voor de anderen (“Zijn de eerstelingen heilig, dan ook het deeg”). Bovendien moeten we over die rest niet te klein denken: 7000 ten dage van Elia, en die dacht dat hij alléén was. De meest gangbare invulling van vers 26a is binnen de christelijke theologie, ‘dat Paulus Israël tenslotte in de Kerk liet opgaan’. Maar ook hier is sprake van een eeuwenoud misverstand. In het voorafgaande gedeelte heeft Sha'ul met de olijfboomallegorie de blijvende centrumfunctie van Israël benadrukt: Niet de Kerk, maar Israël is de edele olijfboom! Hij wordt direct gevoed uit de wortel en wie zich in die wortel, de geestelijke goederen van Israël, verdiept, wie terugkeert naar een bijbelse denk-, spreek- en leefwijze, die komt 'thuis', die krijgt deel aan de levenbrengende sappen, doordat hij geënt wordt op die stam. Heeft Israël dan geen redding nodig? Natuurlijk, zegt Sha'ul, heel Israël zal immers worden 'gered'. De vraag die voor velen blijft is hoe dit dan in zijn werk zal gaan. Moeten ze zich niet tot het christendom bekeren? Is Yeshua niet hun Redder? Jazeker, maar 'redden' betekent hier niet 'veranderen van religie', in de zin van ophouden Jood te zijn. Een Jood, die Yeshua als Messias erkent, blijft voluit Jood. In Jeruzalem bleven ze (of werden ze) ijverars voor de Tora (Hand. 21:20b). Is er voor de Joden dus toch een andere weg dan voor de heidenen? Nee, ook voor hen loopt de weg van redding uitsluitend via Yeshua haMashiach. **Er is geen andere weg!** Hijzelf heeft immers gezegd: “Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.” (יוחנן Yochanan [Johannes] 14:6). Uit zijn hele brief is duidelijk dat het Sha'ul steeds gaat om de redding van zowel Israël alsook van heidenen met als volgorde: eerst de Jood, en óók de Griek. Heidenen die tot geloof zijn gekomen moeten dus niet afgaan op de vijandige houding van heel veel onbekeerde Joden. Daar moeten ze doorheen zien. Ze moeten deze mensen juist extra aandacht en liefde schenken door hun navolging van Yeshua (vers 31)! Zending onder Joden heeft in G'ds Woord een eerste prioriteit, maar dan wel op een verantwoorde en toragetrouwe wijze. Daarvoor behoren we ons erg in te spannen. Dat is een opdracht die de Gemeente vaak vergeten en erg verwaarloosd heeft. En als men aan zending onder de Joden deed, dan gebeurde dat doorgaans wel op een verkeerde manier. In plaats van het Joodse evangelie verkondigde men kerkelijke dogma's en in plaats van Yeshua haMashiach had men het over Jezus Christus. En dat gebeurt nog steeds. Men heeft de Koning van Israël ontjoodst, vergriekst, voor Joden onherkenbaar gemaakt, en zo kan men Yosef [Jozef] en zijn broeders inderdaad vergelijken met Yeshua en zijn broeders, de Joden. Yosef herkende natuurlijk wel zijn broeders, maar zij herkenden hem niet, omdat hij zo Egyptisch geschminkt was, onherkenbaar! En zo hebben de kerken door de eeuwen heen onze Joodse Messias onherkenbaar gemaakt en Hem een Griekse naam en Griekse identiteit gegeven. Vaak veranderde de zending echter zelfs in het tegenovergestelde, namelijk: afstoting, discriminatie en vervolging van de Joden. Laten we ons ook nu van deze schuld bewust zijn, die voor de Eeuwige belijden en ons ervan laten reinigen. Ik wil eindigen met een ברכה B'racha [zegenspreuk], die ik onlangs ergens gelezen heb: “Gezegend zijt Gij, Eeuwige, onze G'd, Koning van het heelal, die ons onopgeefbaar verbonden doet zijn met Uw volk Israël!”- Amen!

Werner Stauder